

MISJONS ROSTEN

Frilit, uavhengig organ i misjonens tjeneste. Bladet ulgts i Sarpsborg av en redakt...

Abonnementpris er: I løssalg 20 øre, kr. 2.00 for halvåret og kr. 4.00 pr. år...

Til Berger Johnsen's bil. Til Berger Johnsen's bil er innkommet lalt i 1936 kr. 654.00...

Vårt regnskap vil se slik ut: Innk. tilsammen som er kvittert for i 1936 kr. 654.00...

Table with financial data: Kassabeholdning kr. 4.00, Videre er inkommet: Ubenevnt kr. 22.00, Karoline Kalonowski, U. S. A. 6.00, Ubenevnt Espeland 15.00.

Vi vil på broder Johnsen's vegne si hjertelig takk til hver enkelt som har ydet sitt bidrag.

Broderhilsen G. Iversen.

Husk Desmonds misjon. Belop til bibeler mottas av G. Iversen, Boks 10, Sarpsborg.

En av våre venner som solgte vinterheftet, skriver blant annet: «Jeg blev nettop ferdig med å selge heftene og sender oppgjøret nu.

Det gikk godt med salget og det er jeg glad for, så fikk jeg også møte forskjellige slags folk og kanskje det også kunde bli til nytte for noen.

Har du tenkt over at ved å sprede ut gode skrifter — bøker og blade — kan du nå mange som ellers aldri kommer på steder hvor Guds ord forkynnes. Samti-

tung. Selv hadde de små barn, men det lykkedes dog å få ham inn i lokalet, og mannen var glad for å høre om Jesus. Deres bånd er at Herren vil frelse og helbrede ham.

Med disse linjer ønskes alle vennene et godt nytt år i Jesu navn, med inderlig takk for all forbønn og hjelp i året som svandt. Herren hjelpe, lønne og velsigne alle vennene.

Kjærlig hilsen Kamma Rasmussen.

dig har du god anledning til å vidne om Jesus. Prov å selge noen nr. av Misjons-Rosten.

Ny kommisjoner i Drammen. Abonnenter på Misjons-Rosten som går på motene i Knofsgate, Drammen, kan innbetale kontingent og bestille bladet av br. Johannes Bulebæk.

Br. Einar Gulbrandsen tar også fremdeles imot kontingent hvis det passer noen bedre å betale til ham.

Vi har forholdsvis mange abonnenter i Drammen og er meget takknemlig for at brødrene vil hjelpe oss med dette. Gud velsigne dere alle.

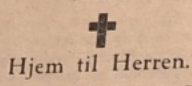
Den 4/12—36 behaget det Gud å kalle br. Anton Bekkaasen inn til den hvile som er beredt for alle som tror.

Han arbeidet i skogen og fikk et tre over sig, men ifølge lægens utsagn inntraff døden plutselig og smertefritt.

Br. Bekkasen blev frelst i 1904 og med hele sin sjel gikk han inn for å tjene sin frelser. Han stod også i mange år som forstander for den frie misjonsvirksomhet på Betel pr. Skotte-rud. At han var aktet av både vennh og naboer gav også den deltagelse han blev vist ved sin siste ferd uttrykk for idet man skjeden ser et så stort følge. Mange kranser blev også lagt på bahren.

Br. A. Tøtner som har kjent avdøde i 25 år var tilstedeværende ved begravelsen og fikk anledning til å legge deltagelse på hjertet nødvendigheten av nærsmehelst å være ferdig til oppbrudd.

Søndag den 13/13 var det minnefest på Betel som var fullt av venner som ønsket å minnes den hjemgangne. Ja, salig er de døde som dør i Herren herefter. J. S.

Hjem til Herren.

Hans navn er Under.

Nu julen er kommet igjen til de mange med budskap om fred og Guds velbehag. Som hyrdene hørte hin julenatt bange, på Betlehems marker da englene kvad —

En sønn er oss født, ett barn er oss givet, og førstendommen det hviler på ham. Hans navn det er Under — det evige livet, blev grunnet, befestet ved Kristus Guds lam.

Ett folk i stort mørke fikk skue en stjerne — i dødsdykkens land den klart strålte frem. De vise ifra østen som kom fra det fjerne, fikk skue den konge der søker hvert hjem.

Og røkelse, myrra og gull for ham ofret, for kongernes konge de alle falt ned. Ham tilhører makten — O Gud være lovet, Hans navn er en salve, ett budskap om fred. Desember 1936.

Halvor Blom Bakke.

Utviklingen i jødernes historie.

II. Da vår Herre Jesus kunngjorde åpningen av nådens husholdning — det velbehagelige år fra Herren — i synagogen i Nazaret, leste han først og en del av annet vers i Esaias 61. kapitel.

«Og han lukket boken og gav den til tjeneren.» — Tiden var ennå ikke inne for oppfyllelsen av profetiens annet avsnitt: hevrens dag og den derpå følgende gjenopptøelse av riket, som i kapitlets 4. vers beskrives med følgende likefremme og utvetydige ord: «Og de skal bygge op igjen det som blev ødelagt i eldgammel tid, gjenreise det som har ligget øde fra de første slekter; de skal fornye ødelagte byer, det som har ligget øde fra slekt til slekt.»

Det som nu står tilbake av alle de underbare profesier om det jødiske folk, er nettop disse to utrettelsen av riket for Israel.

I Jeremias 30. leser vi: «Så sier Herren, Israels Gud: Skriv alle de ord jeg har talt til dig, i en bok!»

For se, dager kommer, sier Herren, da jeg gjør ende på mitt folks Israels og Judas fangeskap, sier Herren, og fører dem tilbake til det land jeg gav deres fedre, så de kan ta det i eie.

Og dette er de ord Herren har talt om Israel og Juda: Så sier Herren: Et budskap har vi hørt; der er frykt og ingen fred.

Spør se etter om en mann føder! Hvorfor ser jeg hver mann med hendene på sine lender, lik en fødende kvinne, og hvorfor er

Jeg må tilstå at jeg er skamfull for at jeg ikke har sendt min skjerv før. La oss huske på misjonsbefalingen av Jesus. Hjertelig hilsen fra en ringe søster i Jesus. K. K.

blind for at dette er de ti som Herren vilde sende bud om. Mange jøder brydde sig ikke lertid ikke om sionismen og de bestrebelsel. De hadde det gode forsøkkjellige land, hvor deres fedre i lange tider hadde oppholdt sig, og hadde ingen til å forlate «kjødgrytene i Eten» for å bosette sig i Palestina. Dette var i sig selv et stort odemarker. Dette var i sig selv grad tilfelle med de tyske jøder som etterhvert hadde arbeidet sig frem til å bli de førende på de områder i dette store rike. Det sendte Gud bud efter jegerne antismittensimsens iberidge jegerne som nu er iferd med å jage hjem, fra hvert fjell og fra hvert haug og fra hvert bergkloftene. De gynte ved nasjonalsocialismen i Tyskland, og har siden plantet sig til en lang rekke andre stater.

Men når dette er fullbyrdet, Herren: Forst vil jeg da gjelde deres misgjerning dekket. De har allerede fått erfaring om i likhet med Nehemias og de folk må de arbeide med sin hånd på verket, og med dem dre holde sine våben.

La oss så betrakte utviklingen fra en annen side. I Lukas 19. finner vi lignende som Jesus fortalte «fordi han nær ved Jerusalem, og de tem at Guds rike straks skulde komme tilsyne.»

«Han sa da: En mann av byrd drog til et land lanet ham for å få kongeriket og så kom tilbake igjen.» I det 14. vers står det: «Men hans landsmenn ham, og skikket sendemenns sted efter ham og lot si: Vi ikke at denne mann skal komme konge over oss.»

Det er det samme apostol Paulus omtaler i Rom. 11. 28. «For jeg vil ikke, brødre, skal være uvitende om den hemmelighet — forat i ikke tykke eder selvkloke — at i herdelse delvis er kommet om Israel, inntil fylden av hedninge er kommet inn.»

Det var kommet forherre over Israel — ikke over alle: så jeg er jo en israelitt, av Abahams ætt, av Benjamins stamme.» Det var også i den tid et en levning tilbake efter nådens utvelgelse.» Men over folkets re masse var det kommet forherre. Og den skulde være dem inntil et bestemt punkt i dens utviklingen — inntil fy av hedningene hadde kommet.

Hvad har nu historien å forele med hensyn til oppfyllelsen av denne profesi? Gang på gang har jødene utsatt for voldige og tildels mente forsøk på å tvinge dem bort fra deres intense hat overfor Kristus og kristendommen, men aldri har det lykket. Endel har gått over til kristendommen, dels av overbevisning, dels av menneskefrykt eller omregning, men stort sett har de elts fornerdelse og Kristus holdt sig like ubegrenset som menighetens første tid.

Dette forhold har altså helt uforandret i nitten hundre — inntil det plutselig i vårt år har inntrått en merkbar hoist opsiktsvekkende forandring. Den før så forhatte kristne har funnet veien til en israelitiske hjem, og Jesu

for nepppen en rettroende deres bøker og stolthet og er Da Frank i siden var i Ne sine møter i sine dagsavisene nagger. Da h teg ham om holdt sig såle de anvende p å at forherd vike fra det k

«Ja, det k jeg kom til N rabbinerens sus fra N største p Også på d således innledet avsluttende Forherdelsen fra jødene, i visende holdn mermannen i Men dette ikke tilstrek Jesus som et som Israels s troen på han som er den e

Denne jøding, — dette — vil føre d svanger feilt nittenhundre motta ham s navn — han for dem av G ninger og u skal ta imot mer i sitt eg

En opmerkelig merke derne jødisk den stadig d bort fra de skrittstfiendtal taler om det «Talmuds d drelange jø frem med st ler at millio bekjenner sig bevisning id ner opsumme kener med f

«Det jødisk Kristi kriste stendommen vi kan akse ligios lærer, dommelig pe jødene er åp tens skinn.» sig ennu å

Det er ne denne kraf sig forfore. en vanskelig hos Egypte den der hv hos den lev se søke hje

Men pakter blir brutt o disse nasjo fødselstid i fesien foru

I tre og re gjenstan se og treng sin beveget levd maked

«Men de Det vil vise dre som vi len» og lof le jordens le sig mot det jødiske dårskap og

som før neppe kunde nevnes av en retrorende jøde, omkales nu i deres bøker og tidsskrifter med stolthet og ærefrykt.

Da Frank Mangs for endel år siden var i New York kunde man i dagsavisene lese at han holdt sine møter i to store jødiske synagoger. Da han kom hjem, spurte jeg ham om dette virkelig forholdt sig således, og om jeg kunde anvende det som et eksempel på at forherdelsen er iferd med å vike fra det jødiske folk.

«Ja, det kan du,» svarte han, «og du kan tilføie at i uken før jeg kom til New York holdt overrabbineren et foredrag om «Jesus fra Nasaret, Israels største profet».

Også på dette område ser vi således innledningen til de store avsluttende verdensbegivenheter. Forherdelsen er iferd med å vike fra jødene, idet de oppgir sin avvisende holdning likveiv for tømmermannen fra Nasaret.

Men dette er ikke nok. Det er ikke tilstrekkelig å anerkjenne Jesus som et godt menneske og som Israels største profet. Det er troen på ham som Guds sønn, som er den eneste ubestemte holdning, — dette halve standpunkt — vil føre dem inn i en skjebnsvanger feiltgang. De, som for nittenhundre år siden nektet å motta ham som kom i sin Faders navn — han som var blitt utpekt for dem av Gud ved kraftige gjerninger og under og tegn —, de skal ta imot en annen som kommer i sitt eget navn.

En oppmerksom iakttagelse vil tydelig merke tendensen i den moderne jødiske tenkning, hvorledes den stadig driver lenger og lenger bort fra den ortodokse fremskriftsfiendtlighet. En forfatter taler om det jødiske oprør mot «Talmuds og Rabbinernes århundrelange jergreng» som skrider frem med stormskritt, og forteller at millioner av jøder nu ikke bekjenner sig til noen religioner over bevisning idetheletatt. En rabbiner opsummerer en av sine prekener med følgende to setninger: «Det jødiske folk kan akseptere Kristi kristendom, men ikke kristendommens Kristus. Det vil si, vi kan akseptere ham som en religion lærer, men ikke som en guddommelig person.» Med andre ord, jødene er åpne for «gudfryktighets skinn», men de forbeholder sig ennå å «fornekte dens kraft».

Det er nettop fordi de savner denne kraft, at de så lett vil la sig forføre. Som deres forfedre i en vanskelig situasjon søkte hjelp hos Egypterne, istedfor å søke den der hvor den virkelige fantes, hos den levende Gud, vil også disse søke hjelp hos et menneske. Men pakten som blev opprettet, blir brutt og den nyoprettede jødiske nasjon får en forferdelig fødselslid å gjennemgå, som profesien forutsier.

I tre og et halvt år vil de være gjenstand for en undertrykkelse og trengsel som de under hele sin bevegelse fortid aldri har opplevd maken til.

«Men de skal bli frelst fra dens.» Det vil vise sig at det også er andre som vil drikke av «tumleskålen» og løfte på «stenens». «Ja, alle jordens hedningefolk skal samle sig mot det.» Da, endelig, skal det jødiske folk våkne, og se sin dårskap og sitt feilgrep. «Men

over Davids hus og over Jerusalem innbyggere vil jeg utgyde nådens og bønnens ånd, og de skal søke op til mig som de har gjennestunget, og de skal sørge over ham som en sørgør over sin enbårne sønn, og klage sørt over ham som en klager over sin forstefedte.»

Da skal de ikke lenger bare anerkjenne Jesus som en religion lærer og en stor profet, da skal de søke op til ham som de har gjennestunget, og resultatet av dette bønnemøte skal bli en herdig utfrielse. «For Herren skal dra ut og stride mot disse hedningefolk, som han for har stridt på kampens dag.» Den for jødene utkårede Messias, som himmelen nu huser, skal komme tilbake, han skal for annen gang åpenbare

sig, ikke som syndoffer, men til frelse for dem som venter på ham. Han kommer for å gjenreise riket for Israel, for igjen å oppbygge Davids falne hytte.

Hans føtter skal på den dag stå på Oljebæret og han skal atter komme til sitt eget. Den gang skal det ikke hete, som forste gang han kom at «hans egne tolv ikke imot ham.»

Da skal de med et hjerte og en sjel utbryte: «Se, der er vår Gud; han som vi ventet skulde frelse oss, dette er Herren som vi ventet på, la oss fryde og glede oss i hans frelse.»

Da skal de si: «Velsignet være han som kommer i Herrens navn!» S.

Nu har jeg reist og virket på disse steder siden ivår og mange er det som er blitt glad i mitt virke. Og Gud har kronet virket med sjæles frelse. Folk er veldig interessert i Guds ord og vil gjerne høre, særlig ungdommen, og det er en fryd og høre barna og ungdommens lovsprisning til Gud i motene. Jeg skulde ønske noen av dere som leser dette hadde vært her og fått se de strabasser folket har for å komme til og fra motene. Men de kommer. Mange må både ro og gå for å komme, men de kommer, barn og voksne for å være med og prise Gud. Ja, tenk du som hver dag har anledning til å prise Gud. Du kan sette dig i en behagelig bil og kjøre frem og tilbake eller du kan benytte sykkel eller du spaserer på en god vei. Tross dette så takker og priser du Gud så lite. Tenk nu på disse hva dem må tåle av strabser. Dog deres ene stråler selv når de kommer gjennemvåte og forfrosne til møtetstedet. Folket lever her av fisket for det meste. De siste årene har dette slått feil så mange er svært fattige folk. Derfor vil jeg hermed få be dere som leser dette: Skulde det være noen som føler Guds minnelse om å hjelpe, så er det kjærkomment her. Der er særlig en gammel kone som har gått til møtene. Men stakkars menneske, hun har et par sko som fottene står utgjennom. Her trengs hurtig hjelp til den gamle.

Kommunene formår ingenting. Det er tomme kasser til stadighet og dere vet hvor det er når man nødes dit. Hvem vil hjelpe henne? To gutter i 15 års alderen fra to fattige familier er begge glad i Gud og Guds ord og ber og vidner om Guds nåde mot dem som frelste dem i deres unge år. De har bare utslitte klær og kan knapt skjule sig. De har bet til Gud om klær. Er der noen som blir mint om en gave, stor eller liten til dette her omtalte, så er jeg dere stor takk skyldig. De sender gavene til nedenstående adresse og anmerker hvånd det

skal være til og det vil bli kvittert og takket for i «Misjonsrosten.»

Selv har jeg lite og intet hatt og hjelpe mig med siden ivår jeg blev kalt hit. Jeg hadde i lang tid 5 kroner som skulde være til kassaløser, men det var som en stemme sa: «Kjøp ikke enda og jeg gikk i snesluddet i høst i mine tynne lave sko, dag etter dag og bar på denne pengeseddel. Så en dag møtte jeg en ungdom som så bar på denne pengeseddel. Jeg spurte: «Hvad feiler dig?»

Han svarte: «Desværre har jeg lidd meget ondt. Jeg har hverken far eller mor og har bodd hos min tante i den jordgammen du ser. Og nu har jeg fått brystsykdom, sier doktoren. Jeg så i den retning han pekte mot jordgammen. Den eneste forakjell jeg kunde se på denne og en jordhaug var at der var et vindu med fire små ruter og en dør. Gud sa: «Gi ham femkronen.» Han fikk den og jeg fortsatte i snesørpen i mine lave sko.

Oftre ser jeg på min troie som er tafset om armene og på min bukse, hvis begge knær er lappet. Og da går mine øine til de høje fjell. Og jeg må si: Jeg vet at du Gud er større enn disse og du ser mig. Min hjelp kommer fra dig, himmelens og jordens skaper.»

Er der nu noen av dere som leser dette som føler sig mint om og hjelpe mig i striden her ute blant havets sønner, så send ditt bidrag stort eller lite til:

Ekspeditor Bernhart Jakobsen, Skatvik i Senja.

Denne vil ta imot og kvittere i «Misjonsrosten.» Og siden vil dere få følge mig og mitt virke ved de beretninger jeg vil sende til bladet. Avlagt tåløst mottas med takk. Ta mig med i deres bønner, venner rundt om, at Gud må gi mig fortsatt nåde og kraft til å holde ut i kampen for sjæles frelse.

Broderligst
Karl Rørvik,
evangelist.

Fra høstmarken.

Når jeg ser så mange andre søretter fra sitt virkefelt, ute og hjemme, så fikk også jeg lyst til å sende noen ord, så dere kunde få se litt også fra mitt felt ute ved «sund og skjær og fiskevær.»

Fra ivår av har jeg virket ute på den store øy Senja Troms fylke.

Denne øya ligger med sin vest side ut mot det åpne hav. Høie bratte fjell stiger op av havet og reiser sig majestetisk op mot Guds himmel. Når man ser på disse blir man uvilkårlig minnet om Guds storhet og velde. Og ordene fra salmisten kommer for mig: «Jeg løfter mine øine til fjellene, hvor skal min hjelp komme fra? Min hjelp kommer fra Herren, himmelens og jordens skaper. (Salm. 121, 1—2).

Her ute mot havet i ly for stormen, under de bratte klipper, bor havets sønner. Disse er ikke forvent med veier, biler og annet som mange andre steder av vårt land har, og folket kan glede sig ved. Ja, telefon er også borte på mange steder. I fjordene her ute

bor da fiskerne i klynger på op til 20—30 naboer. Skal de til kirke så er det enten til sjøs eller over fjell, ofte med fare for liv, særlig vinteren da. Derfor blir det på mange plasser sjelden med det og fare til kirke og høre Guds ord. Så de er heller ikke forvent med den slags. Det kan dere lett forstå når en kvinne hadde gått i tre timer over fjell for å komme til mitt møte. Og da bad hun mig å være barnhøilig og bli med henne til hennes hjem, der skulde jeg få bo og ha møte. Hun var et sted hvor det var mange mennesker, unge og gamle, men det har vært bare to møter der på 17 år. Tenk dette er i vårt land.

Hun hadde skrevet og snakket med mange Guds ords forkynnerer men de hadde sine faste ruter og rakk lite nok dem. Det hadde dog ikke jeg, for Gud hadde sendt mig til disse steder og ikke noen misjon. Derfor kunde jeg si ja til kvinnens inntrengende spørsmål og ikke: «Nei, jeg går efter ruten.»

må gå ut fra at meget er tapt, spesielt for de utenom kirkelege rørelser der blev bekjempet av kirken med alle midler, til og med makt og vold og blodutgydelse. Deres historie er ofte utslattet, men skimtes i motstandernes omtale av dem. Men det vil her er nok til å bevise at Guds ord er sant: «Løftet hører eder til og eders barn, og alle dem som er langt borte, så mange som Herren vår Gud kaller til.» Ap. gj. 2, 39.

Vi kan regne denne periode skjematisk fra år 200 til år 600, da middelalderen og pavedømmet for alvor setter inn med sine ødeleggende krefter, der gjorde kristendommen til en åndløs ørken.

Vi har allerede nevnt Tertulians vidnesbyrd der danner likesom overgangen til denne oldkatoleske periode.

Tidlig i denne periode var der en forfølgelse i Nordafrika, som gir oss vidnesbyrd om nådegavene. Under omtalen herav sier Holmquist (parg. 15.) «Beretningen herom viser at profetiens karisma ennå ikke er utslukt.» (202—203).

Origenes, denne tids mest strålende teolog i den greske verden, død ca. 254 som martyrt, gir leilighetsvis i sine 6000 bind sterke produksjon opplysninger om nådegavens vedvaren ennå i disse tider. Han beretter at han både i Aleksandria og under sine vidstrakte reiser i Østen, hadde sett mange som var blitt reddet fra de mest ondartede sykdommer og i særdeleshet sinnssykdommer.

Et annet sted uttaler han: «De nødvendige betin-

menighetene utover hele verden mottar og i Jesu Kristi den korsfestedes navn bruker for å vinne hedningene.»

Irenæus var ikke bare kjent i Vesten, men var født og oppvokst i Lilleasien og virket således først i Østen. Han vet hvad han taler om når han bruker uttrykket: «menighetene utover hele verden.»

Den samme mann uttaler om dødes opstandelse, det underligste av alle under, dog forgjettet og erfaret efter det nye Testaments vidnesbyrd (sml. Matt. 10, 8. Ap. gj. 9, 37 fg. 20, 9—10.):

«Døde har også oppstått i denne tid og levd iblant oss i mange år.» Han sier derefter at det ikke er fabler han beretter, men underverker som er skjedd i hans egen tid, ja som han personlig har kjennskap til, hvorefter han drar frem et eksempel på dødes oppvekkelser som han selv har vært vidne til.

På tross av disse slående og overbevisende vidnesbyrd, får vi et visst inntrykk av at der blir fattigere og fattigere på disse ting. Verdsligheten trengte sig mere og mere inn i kirken, og med verdsligheten åndsfattigdommen. Slappheten blev gjenstand for sorg og gremmelise i de våkne hjerter, som stadig blev ferre og ferre.

Da, i slutten av denne periode, bryter en mektig reaksjonær bevegelse løs. Denne vekkelsesbevegelse hadde nettopp til sitt motto: **Tilbake til den ukristne entusiasme, åndsfulde og livsførelse.** Bevegelsen går under navn av **Montanismen**, efter den ledende person **Montanos fra Frygien.** La oss her citere

